

foretage en saadan Prisnedsættelse for alle paa de tre særlig vigtige Livsfornødenheder: Brød, Smør og Flæsk (o: den endelige Lovs § 1 litr. a.—c.; litr. d. tilkom senere, jfr. ndfr.). At Prisnedsættelsen først foresloges at skulle træde i Kraft fra 1. September i Stedet for 1. Juli, motiveres ved, at det vilde være umuligt at faa den til at træde i Kraft 1. Juli. „Ved denne Udsættelse i to Maaneder“ — hedder det videre — „vil Staten spare et Beløb af i alt 4 Mill. Kr., som saa i Stedet for stilles til Kommunernes Raadighed, saaledes at Maksimumsbeløbet i Tiden fra 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919 afrundes til 10 Kr. 60 Øre pr. Indbygger, hvorimod Maksimumsbeløbet vilde være blevet 9 Kr., saafremt Nedsættelsen kunde have fundet Sted fra 1. Juli“. Det nævnte Mindretal stillede et Ændringsforslag om Nedsættelse for Tiden fra 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919 paa de samme 3 Varer, en Nedsættelse, der skulde være 12 Øre pr. Brød, 30 Øre pr. kg. Smør og 40 Øre pr. kg. Flæsk (eller Kød), hvortil var føjet som et litr. d: Anvendelse i hver Kommune af indtil 9 Kr. pr. Indbygger til Nedsættelse af Prisen paa Brændsel og Belysning. Ved disse Nedsættelser skulde det iagttages, at Varens Pris i intet Tilfælde nedbringes under Prisen paa den paa-gældende Vare i Juli 1914 med et Tilæg af 25 pCt. De under „b.“ og „c.“ nævnte Prisnedsættelser skulde kun gælde for Vinterhalvaaret 1. Oktober til 31. Marts.

Naar saaledes Lovforslagets § 1 kom til at angaa Statsforanstaltninger, maatte der indsættes en ny § 2, vedrørende Kommunernes Opgave. Paa dette Punkt delte fornævnte Flertal sig i to Grupper: 1) Radikale og Socialdemokrater (et Flertal indenfor Udvalget) og 2) Venstre. *Flertallet* tiltraadte et Forslag af Indenrigsministeren, hvis første Del var saalydende: „I Tidsrummet fra 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919 kan Kommunalbestyrelserne uden Samtykke af højere Myndighed træffe saadanne Dyrtidsforanstaltninger, som har haft Hjemmel i de hidtil gældende Love“, medens den første Del af *Venstres* Forslag lød saaledes: „I Tidsrummet fra den 1. Juli 1918 til 31. Marts 1919 kan Kommunalbestyrelserne uden Samtykke af højere Myndighed træffe Foranstaltninger til Bedste for de ved Dyrtiden *vanskelig stillede* Beboere i Kommunen ved at yde enten Beboere, hvis Indtægter ligger under en af Kommunalbestyrelsen fastsat Grænse, eller saadanne, som efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde skønnes trængende til Hjælp, direkte eller indirekte Forsyning med Naturalier, Brændsel, Belysning og de nødvendigeste Beklædningsgenstande uden Betaling eller til nedsat Pris, eller direkte Pengehjælp“. Flertallet udtaler herom i Betænkningen, at det ikke har „kunnet fravige det Princip i de hidtil gældende Dyrtidslove, at det maa være overladt til Kommunalbestyrel-